

מסורת הש"ס

א) וני הערך גיסקן... ב) ונמי מפרסי פ"ה הלכה... ג) מילתא פרימא... ד) וזיל ופסא לזכות שלמי... ה) וזיל ופסא לזכות שלמי... ו) וזיל ופסא לזכות שלמי... ז) וזיל ופסא לזכות שלמי... ח) וזיל ופסא לזכות שלמי... ט) וזיל ופסא לזכות שלמי... י) וזיל ופסא לזכות שלמי...

גילוי הש"ס

גם' וכתבו לו. פי' שיש כ"ק פ"ד סמ"ט ט'

הנהרות הב"ה

א) נמי תתני מהן מאי... ב) דתני דתני... ג) ר"י ד"ה ר"ה ור"י... ד) וזיל ופסא לזכות שלמי... ה) וזיל ופסא לזכות שלמי... ו) וזיל ופסא לזכות שלמי... ז) וזיל ופסא לזכות שלמי... ח) וזיל ופסא לזכות שלמי... ט) וזיל ופסא לזכות שלמי... י) וזיל ופסא לזכות שלמי...

הנהרות מדר"ב

א) גם' מ"ט דמכ"ב... ב) כמנ"ס ונלמנ"ס... ג) כמנ"ס ונלמנ"ס... ד) כמנ"ס ונלמנ"ס... ה) כמנ"ס ונלמנ"ס... ו) כמנ"ס ונלמנ"ס... ז) כמנ"ס ונלמנ"ס... ח) כמנ"ס ונלמנ"ס... ט) כמנ"ס ונלמנ"ס... י) כמנ"ס ונלמנ"ס...

מוסף רש"י

זאטוטי לטון גתל... זאטוטי נלמנ"ס וז"י... (ב.)

רבינו חננאל

ב) למתניתין קתני... ג) כמנ"ס ונלמנ"ס... ד) כמנ"ס ונלמנ"ס... ה) כמנ"ס ונלמנ"ס... ו) כמנ"ס ונלמנ"ס... ז) כמנ"ס ונלמנ"ס... ח) כמנ"ס ונלמנ"ס... ט) כמנ"ס ונלמנ"ס... י) כמנ"ס ונלמנ"ס...

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

ט.

תורה אור השלם

- 1. וני הערך גיסקן... 2. וני הערך גיסקן... 3. וני הערך גיסקן... 4. וני הערך גיסקן... 5. וני הערך גיסקן... 6. וני הערך גיסקן... 7. וני הערך גיסקן... 8. וני הערך גיסקן... 9. וני הערך גיסקן... 10. וני הערך גיסקן... 11. וני הערך גיסקן... 12. וני הערך גיסקן... 13. וני הערך גיסקן... 14. וני הערך גיסקן... 15. וני הערך גיסקן...

בשלמא תורה איכא יג' שהדוחא. וקשה אמאי מפסלה דכ"י וזיל ופסא לזכות שלמי... דכ"י כדאמרין בגיטין (דף טז.) ספר מורה שחקר יריעה אחת אין קורין זו משמע דווקא יריעה אחת סמוך אחד לא ודחא הקונטרס לומר דגירע טמי כשהוא סמוך מרגום מנכסיהו לא נכתב כלל ויש לומר דהכא לא נא אלף להשמיענו דהוי טעות וז"ל להגיהו: כאן בגמילה כאן בשאר ספרים. וקשה דהן דרייתא כמאן ממוקמא לא כרנן שמעון בן גמליאל ולא כרנן דלי רבנן א"כ הוה ליה לומיני דמתני' מגילה גבי תפילין ומוזות שזין נכתבין אלף אשורית וכרנן שמעון בן גמליאל לא ממוקמא דהכי הוה ממיר אף יונית וזין לומר דהני מילי נשאר ספרים [מתני' רש"י] יומתין אלף בגמילה מודה שרין אשורית זה אינו דהא דפסקי שני (דף טז.) אמרי רב ושמואל דלעו יונית לכל ספר ומסקין דליניהו אמור כרש"י ומסקין נמי התם קא משמע לן דאף בגמילה נמי אמרי מלמיהו ועל כרחק לרין לומר שזה המתיר אין סוכר דרנן שמעון בן גמליאל קאי כיומיה דרב ושמואל דלקמן אלף סוכר ליה דרנן שמעון בן גמליאל לא המיר בגמילה אלף אשורית ומשום דכתיב דכו כמנ"ס ונלמנ"ס ורב ושמואל דלקמן סכינא להו [כשיושב] א"כ איש אמר הווא בשאר ספרים [ב] ויהודה היא. וקשה דהא דפסקי כל כתיב (שם דף קטו:) וס' אמרי רב אשי (ו) אין בין ספרים למגילה אלף שהספרים נכתבין בכל אופן ומגילה לרין אשורית כספר וידיו אלמא דנשאר ספרים לא לרין אשורית וספר דהו וס' כן מנא ליה לרב אשי לומר דר' יהודה מתמיר ומתירין כולי האי והא לא אשכח התם שום מנא דפליגי עליה וי"ל דהיהו דכל כתיב (ג"ו ס' ט) מיירי לענין הגלה מפני הדליקה דווקא והכי קאמר נשאר ספרים יש להגילה אע"ג דנכתבין בכל אופן שהרי יש בהן כמה שמות קדושים אלף בגמילה שזין דה שום אומריה אין להגילה אלף אס כמנהג הלכתה והכא מיירי להכשיר לקרות בהן: אלהים בראשית. פ"ה שאלם כתבו בראשית גר' הוא ושמ' רשיות הן וקשה שהרי בראשית אין שם כלל אלף בתחלה ועוד שכתבו לו בלשון יונית בתחלה וי"ל שהיונים היו יודעים שלעולם יש להזכיר הבורא בתחלה ואס' כן אלף כתבו בראשית קודם היה אמר דשמי רשיות הן והמיתה הראשונה הו' בורא אחד ולהלכה הו' השמי משום הכי הפכו לו: ע"ל נושא אדם, פן יאמר להם וי' לא היה לו למשה רבנס סוף או גמל: (ו) ואמרו בני ישראל. וקשה אמאי לא כתבו לו וישלח את אצילי בני ישראל כדכתיב בסמוך והו' לשון גדולה ויש לומר לפי שלא רצו לשקר ולכן כתבו לו ואצטויי לשון גדולה כמו וזעו אל ים (כ"ח דף ק"א): ומשמע נמי לשון השפלה כדאמרין התם לאומר נקרא שמה בכל שכל ממי מכול ונעדרו שם (ונחסי דף ק"ב):

נופן. כמיה: כאן בגופן שלנו. ממתנין דקמיני כלל לשון שלף שינה את הכתב אלף ששינה את הלשון וברייתא בגופן שלהן: סא. דלמר עדין שכתבו בכתב אשורית: רבן שמעון בן גמליאל היא. דפליגי לדרכין במתניתין: אי רבן שמעון בן גמליאל. אלא לא קשיא גרמין: ופיו הדברים הלאה. כתיב בתפילין ומוזות שמכובין בהן פרשיות וכו': שם: נשאר ספרים. נביאים וכתובים: מכלל דפסא קמא. נמיה. והא תנא קמא שרי בכל לשון: רבוסיו אמרו. רבן שמעון בן גמליאל: סלמי. מלך מלרסי היה: אנהים בראשית. סלמי. הוה השמי שלף יאמר בראשית שם סוף ושמי רשיות הן וראשון בראשית אמר השני: אעטא אדם. שמכאן פקרו המינין לומר שמי רשיות הן (ס) דכתיב נעשה אדם כתיב ויכל ביום השישי. שלף יאמר אס כן עשה מלאכה בשנת דהא כתיב ויכל ביום השישי והוא לא יקבל עליו מדרש ספרים שדרשו ב"ה מה היה העולם חסר מנוחה בראשית שנת בראשית מנוחה וחוה גמלו: וזר ונקשה בראו ולא כפנו בראש. דמשמע שני גופין בראש כל אחד זכר ונקשה שני פרופין לכן כתבו בראו שכן נברא אדם כשני פרופים: בקרוניו. שלף יאמר על אנרסה לא הקפידו דכתיב ויחמקו ועל שרה הקפידו לסיק כתבו בקרוניה לומר אנרסה בלבו והוא אמרה בקרוניה: שלף ינושא בני אדם. דמשמע גמל. שלף יאמר משה רבנס לא היה לו סוף או גמל: רבנו שרי. שלף יאמר דלמתי היו אלוטמיס שהרי אנהים מעד עליהם שהם הרגו איש לכן כתבו שור שלף היו חסויני דעניו אלף ככהמות ולא הקפידו (ו) על הבהמות: וכשאר ארלוס. שלף יאמר שקרי כתבו בגמרה שהרי קהת מיידי מלרסי היה וכשאר מונה שומי של קהת ושומי של עמרם ושומי של משה כולן אין מנוחה ל' מלות שנה של שכן שהרבה שמות הנינים נלענין בתוך שנת האבות אלף שמנה הכתוב מיום שגנורו גזירת גלות מלרסי בין הנמרים ומשם עד שנולד יחמק שלף ישראל שנה ומשולד יחמק עד שיאלו ישראל ממלרסי ארמז מלות שנה לא מס' ששים של יחמק ומלה ו' שמה ועשר כשנא למלרסי נשאר מלמתי ועשר וכן היתה הגזרה כי גר יהיה זרעך בדרך לא להם (בראשית טו) ולא נאמר במלרסי אלף בדרך לא להם וכשנולד יחמק היה אנרסה גר בדרך פלמתיס ומלא עד שיאלו ממלרסי נמלא יחמק חרבו שכן ורעו של אנרסה גרסי ושליסי של קודם לכן לא נמנו בגזרה דהא ורעך כתיב: ואצטוי. לשון משיות. אלף נערי לשון קטנות ויאמר גרושים שלם שלמחם לקבל פני כתיבה: ולא ואצטוי בני ישראל. באותה פרשה עמיה. ולפי שכתבו ואצטויי תחילה חורו וכתבו כשם הראשון ולא כתבו ולא אצילי בני ישראל: לא

במקום נערי ובמקום אצילי דמשמע לשון גדולה כמו וזעו אל ים (כ"ח דף ק"א): ומשמע נמי לשון השפלה כדאמרין התם לאומר נקרא שמה בכל שכל ממי מכול ונעדרו שם (ונחסי דף ק"ב):

